

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 100.864 van 14 november 2001
in de zaak A. 80.469/XIV-4435.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat P. VAN HOECKE,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Amerikalei 25-27

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 1 mei 1978 en van XXX nationaliteit, op 29 september 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 1998 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 18 maart 1996 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 augustus 1998;

Gelet op het arrest nr. 79.297 van 17 maart 1999 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 25 mei 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 25 november 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 18 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 24 oktober 2001 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS ;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Overwegende dat de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 1998 als volgt luidt:

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 27 maart 1997 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de R. taal machtig is.

Betrokkene, van XXX nationaliteit en van J.-A. afkomst, zou zijn geboorteland hebben verlaten omdat hij vervolgd werd om zijn J. origine. Betrokkene zou sinds 1989 regelmatig op straat en thuis zijn lastig gevallen door burens en door de politie. Betrokkene zou regelmatig door de politie zijn gearresteerd en zijn meegenomen naar het politiebureau waar hij vaak gedurende enkele uren zou zijn vastgehouden. Op het politiebureau zou hij vaak mishandeld zijn. Op 1 december 1996 zouden vijf mannen, waarvan enkele in politieuniform, op zijn appartement gekomen zijn; ze zouden er alles kapot gemaakt hebben en ze zouden gouden juwelen hebben meegenomen. Betrokkene zou op zo een zwaarwichtige wijze geslagen zijn dat hij hierna naar het ziekenhuis moest gebracht worden waar hij gedurende twee weken zou zijn verzorgd. Na zijn ontslag uit het ziekenhuis zou betrokkene hebben rondgezworven om uiteindelijk tot het besluit te komen dat hij toch maar klacht zou neerleggen tegen zijn aanranders. Betrokkene zou naar een politiebureau zijn gegaan bij hem in de buurt, maar toen hij daar aankwam zou hij drie politiemannen hebben herkend die verantwoordelijk waren voor de aanval op zijn appartement. De drie politieagenten zouden hem met de hulp van een vierde politieagent via een zij-uitgang naar buiten hebben geleid. Eenmaal buiten zouden ze betrokkene in een auto hebben geduwd en zouden ze hem geblinddoekt hebben. Ze zouden betrokkene

meegenomen hebben naar een verlaten huis in het bos en daar zou hij gedurende enkele dagen zijn vastgehouden. Betrokkene zou daar gemarteld zijn door middel van elektrische schokken, hij zou verkracht zijn en vol drugs zijn gespoten waardoor hij alle besef van tijd verloor. Betrokkene zou uiteindelijk zijn kunnen vluchten toen één van zijn aanranders door overdadig druggebruik bewusteloos zou zijn gevallen. Betrokkene zou gelopen hebben tot hij terug in T. aankwam; daar zou hij naar een vriend zijn gegaan om hem zijn wedervaren te vertellen. Die zou hem hebben geholpen met zijn documenten om het land te kunnen verlaten. Deze zou achteraf ook betrokkene's originele geboorteakte en medisch attest naar België hebben laten overbrengen. Betrokkene zou op 1 maart 1996 XXX hebben verlaten en in België zou hij zijn aangekomen op 18 maart waar hij dezelfde dag asiel aanvraagde.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat betrokkene allerlei elementen aanhaalde voor het Commissariaat-generaal die hij niet heeft vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien het hier om essentiële feiten gaat in betrokkene's vluchtrelaas, wordt hierdoor de geloofwaardigheid van zijn relaas op ernstige wijze ondermijnd. Betrokkene verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat hij enkele dagen zou zijn vastgehouden in een verlaten huis in een bos waar hij op gruwelijke wijze werd mishandeld, hierover vertelde betrokkene niets op de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien dit het motief was voor betrokkene's uiteindelijke vertrek uit XXX is deze keuze niet verklaarbaar. Betrokkene verklaarde verder voor het Commissariaat-generaal dat hij verschillende keren was gearresteerd en gedurende enkele uren op het politiecommissariaat werd vastgehouden terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde nooit te zijn aangehouden. Gezien de bovenstaande vaststellingen kan er geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden weerhouden.

Tenslotte dient er opgemerkt te worden dat betrokkene's bewijsdocumenten (geboorteakte en medisch attest) niet van die aard zijn om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 18 maart 1996.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

2. Overwegende dat de Advocate van de tweede verwerende partij uitdrukkelijk ter terechtzetting van 24 oktober 2001 afstand doet van de exceptie van buitenzaakstelling, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

3.1 Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel afleidt uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen (eerste onderdeel) en uit de schending van artikel 57, par. 6, 2° lid van de Vreemdelingenwet (tweede onderdeel);

3.1.1. Overwegende, dat wat het eerste onderdeel van het eerste middel betreft, de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve Overheid tot de bestreden beslissing is gekomen, zodat hij in staat is te weten of het aangewezen is zich tegen die handelingen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat in de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld en dat deze pertinent, adequaat, deugdelijk en afdoende moeten zijn;

Overwegende dat met de eerste verwerende partij wordt vastgesteld dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en ze in het eerste onderdeel van het eerste middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht werd gerealiseerd;

Overwegende dat wat de materiële motiveringsplicht betreft, eensdeels uit de nalezing van de verschillende verklaringen afgelegd door verzoeker, die zich bevinden in het administratief dossier, blijkt dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken een vage, weinigzeggende verklaring heeft afgelegd, waarin hij onder meer voorhield dat hij sinds 1989 problemen had met burens en de politie, wat niet te rijmen valt met de omstandigheid dat hij zijn land van herkomst pas verliet op 1 maart 1996; dat hij op het tijdstip van verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken vermoedde dat de problemen ontstonden omwille van de origine van zijn ouders (A. en J.); dat hij verklaarde dat dit eerder een algemeen probleem was, waaraan hij toevoegde dat de politie en ook andere mensen hem lastig vielen en sloegen; dat dit, aldus verzoeker, zowel thuis als op straat gebeurde; dat hij bovendien stelde dat hij “twee weken geleden zelfs werd opgenomen in het ziekenhuis”; dat met de verwerende partijen wordt aangenomen dat voornoemde verklaringen niet kunnen worden ingepast in de criteria van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; dat anderdeels blijkt uit de samenlezing van de verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken door verzoeker, met de verklaringen door hem afgelegd voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat hij een reeks belangrijke incidenten, die de kern van zijn asielrelaas uitmaken, niet heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel hij hiertoe ruimschoots de gelegenheid kreeg; dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle belangrijke voorvallen in verband met zijn asielrelaas bij het eerste interview vermeldt, omdat op de kandidaat-vluchteling de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure; dat de Commissaris-generaal op goede gronden onder meer daaruit heeft afgeleid dat aan de geloofwaardigheid en de waarachtigheid van de incidenten waarover verzoeker niet heeft gesproken op de Dienst Vreemdelingenzaken ernstig kan worden getwijfeld; dat verzoeker enkel voor het Commissariaat-generaal verklaart dat hij enkele dagen zou zijn “vastgehouden

in een verlaten huis in een bos waar hij op gruwelijke wijze zou zijn mishandeld”, feit dat hij niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat dit incident een determinerend motief was voor verzoeker om te vertrekken uit zijn land van herkomst (XXX), zodat het onbegrijpelijk is dat hij dit incident verzweeg op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat er zich bovendien in het administratief dossier noch in het dossier van verzoeker enig spoor bevindt van een doktersattest;

Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat de bestreden beslissing wordt gedragen door pertinente, deugdelijke en afdoende motieven en dat het eerste onderdeel van het eerste middel ongegrond is;

3.1.2. Overwegende dat het tweede onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is, omdat artikel 57, par. 6, 2° lid van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op de bevoegdheid van de Commissaris-generaal “om de hoedanigheid van vluchteling in de zin van de internationale verdragen die België binden, in te trekken”; dat de aangevoerde schending van deze bepaling niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing;

3.2 Overwegende dat verzoeker een tweede middel afleidt uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in verband met het verloop van de procedure en het nemen van een tijdige beslissing; dat verzoeker op 27 maart 1997 verhoord werd door het Commissariaat-generaal en dat de bestreden beslissing pas op 31 juli 1998 werd genomen; dat verzoeker doet gelden dat er gedurende deze periode van zestien maanden verlopen tussen 27 maart 1997 en 31 juli 1998 er enkele perioden van grote onrust waren in XXX, dat er veelvuldig werd gevochten, dat er sprake was van een burgeroorlog en dat er een aanslag werd gepleegd op de President; dat er, aldus verzoeker, alleen op het ogenblik van zijn verhoor gevraagd werd naar zijn vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst, zodat zestien maanden na het verhoor “de situatie in hoofde van verzoeker totaal anders kon liggen, doch hierover heeft hij zich niet kunnen uitspreken”;

3.2.1. Overwegende dat het door verzoeker geschetste tijdsverloop tussen zijn verhoor en de bestreden beslissing niet onredelijk lang is, gelet op de grote toevloed van asielzoekers in de betrokken periode en op het feit dat iedere asielaanvraag individueel en afzonderlijk wordt onderzocht; dat verzoeker niet werd benadeeld door het tijdsverloop van zestien maanden, vermits hij tot op dat ogenblik in België een veilige beschutting vond en intussen de nodige tijd had om ter staving van zijn asielaanvraag bijkomende stukken in te dienen; dat bovendien de termijn om een asielaanvraag af te handelen geen vervaltijd is, maar een termijn van orde; dat de Commissaris-generaal terecht opmerkt dat hij rekening houdt met mogelijke politieke wijzigingen en ontwikkelingen in het land van herkomst van de asielzoeker bij het nemen van de bestreden beslissing; dat tenslotte verzoeker niet aantoont hoe en waarom de gewijzigde toestand in zijn land van herkomst de geloofwaardigheid van

zijn verklaringen zou kunnen beïnvloeden en evenmin aantoon op welke manier zijn vrees voor terugkeer hierdoor actueel zou kunnen worden, gelet op het geheel van de door verzoeker afgelegde verklaringen in de loop van de asielprocedure die geen vrees voor vervolging aantonen in de zin van de Vluchtelingenconventie:

3.2.2. Overwegende dat het tweede middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien november tweeduizend en een, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.